

له سەر بنه‌مای هه‌سته‌وه‌رییه‌وه دادمه‌زری و به‌لام چه‌ندین زمانی هه‌یه بۆ ئه‌وه‌ی ته‌عبیر له‌خۆی بکات.

پێویستی خۆیندنه‌وه‌ی کۆمه‌لناسیانه بۆ په‌یوه‌ندیی خۆشه‌ویستی هه‌ر به‌ میژووه‌ ناوه‌ستی، به‌ لکو له‌ویدا که ئه‌م خۆیندنه‌وه‌یه په‌یوه‌ندیی هه‌سته‌وه‌رانه و سۆزدارانه ده‌کاته‌ بابه‌تی بنه‌مای خۆی و ئه‌م په‌یوه‌ندییه‌ش په‌یوه‌ندیی (من-ه‌ به‌ (ئه‌ویت-ه‌وه‌، ئه‌وه‌ سوودیکی زۆر له‌هه‌موو ئه‌و بابه‌تانه‌ش وه‌رده‌گرێ که له‌ بواری گفتوگۆ فه‌لسه‌فی و هه‌زییه‌کاندا باس له‌ مه‌سه‌له‌ی (من و تۆ) و (ئیمه‌) و (ئه‌وانیت) ده‌کهن. خۆشه‌ویستی وه‌ک په‌یوه‌ندی، به‌بێ بوونی ئه‌ویت و ئاماده‌یی (من) له‌ به‌رامبه‌ر (تۆ) دا ناتوانیت زه‌مینه‌یه‌کی مڕۆییانه‌ی گه‌وره‌تر بخۆلقین، که تیایدا دوو (من)ی سه‌ربه‌خۆ هه‌ولده‌ده‌ن خۆیان له‌هه‌موو خۆویستییه‌کی نه‌رگزیانه و خودسه‌نته‌رانه پزگار بکه‌ن و (ئیمه‌)یه‌کی هاوبه‌ش به‌رجه‌سته بکه‌ن، که زۆر ئینسانیت و ئه‌خلاقیته‌ر له‌ کاراکته‌ری ئیگزیستانه و لوتبه‌زری تاکه‌ره‌وانه‌ی مڕۆ.

به‌کورتی ده‌توانین بڵێن: خۆیندنه‌وه‌ی کۆمه‌لناسیانه‌ی په‌یوه‌ندیی خۆشه‌ویستی و ژیا‌نی هه‌سته‌وه‌ری، ناتوانیت خۆیندنه‌وه‌یه‌کی داخراو بێت، به‌ لکو پێویسته‌ خۆیندنه‌وه‌یه‌کی دینامیکیانه‌ی بابه‌تی خۆی بێت و له‌ ئاست هه‌ر ئه‌نجامیکدا کراوه‌ بێت که بواره‌کانی تری توێژینه‌وه‌ له‌سه‌ر مڕۆقه‌ به‌ده‌ستی ده‌ی‌ن. پێویسته‌ ئه‌م خۆیندنه‌وه‌یه له‌ پڕوی مه‌نه‌ه‌ جیشه‌وه‌ تێبکۆشی بۆ سوود وه‌رگرتن و به‌کاره‌ینانی میتۆده‌ جیاوازه‌کانی زانسته‌ مڕۆیی و کۆمه‌لایه‌تییه‌کان و وه‌ک دیسپلینیکی نیوانخواز (Interdisplin) ده‌ربکه‌ویت و خۆی له‌ هه‌موو دۆگمیکی مه‌نه‌ه‌ جی بپاریزی.

جیاوازی و سنووری چه‌مکه‌کان:

ئه‌و گوته‌یه‌ی خانمه‌ کۆمه‌لناسی ئه‌مه‌ریکی **نهنسی چودورو** سه‌باره‌ت به‌ خۆشه‌ویستی راستیه‌ی گرنگمان بۆ ئاشکرا ده‌کات، که تیایدا ده‌لێ: **"من بپروام وایه‌ جو‌ره‌کانی خۆشه‌ویستیکردنی ئافه‌ره‌تان و پیاوان هه‌ینده‌ی ژماره‌ی ئافه‌ره‌تان و پیاوانه و ناتوانی شتیه‌یه‌ک به‌سه‌ر هه‌موواندا بگشتی‌ن"** ٦. ئه‌م گوته‌یه‌ جه‌خت ده‌کاته‌وه‌ سه‌ر هه‌مان بۆچوون که من له‌م کتێبه‌دا به‌رگرم لیکردووه‌ و به‌هۆیه‌وه‌ په‌یوه‌ندیی خۆشه‌ویستیم وه‌ک په‌یوه‌ندییه‌کی تاکه‌که‌سیانه به‌ تاکه‌که‌سیکی تیره‌وه‌ پێناسه‌ کردووه‌، که بنه‌مای ئه‌و په‌یوه‌ندییه‌ سۆزگۆرینه‌وه‌یه (هه‌لبه‌ت له‌ پاشاندا ئه‌م پێناسه‌یه زیاتر پوونده‌کرێته‌وه‌). په‌یوه‌ندیی خۆشه‌ویستی و سۆزگۆرینه‌وه‌، هه‌روه‌کو چۆن له‌ شوێنکاتی جیاوازا دا فۆرمی جیاواز به‌خۆیه‌وه‌ ده‌گرێ، ئاواش به‌ زمانی جیاواز دیته‌ ئاخاوتن و له‌ شوێنیکه‌وه‌ بۆ شوێنیکه‌ تر به‌ تیرم و زاراوه‌ی جیاواز ته‌عبیری لێده‌کرێ و ته‌عبیر له‌خۆی ده‌کا. ئه‌مه‌ش وام لێده‌کات بڵێم: له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌زموونی سۆزگۆرینه‌وه‌ له‌ تاکه‌که‌سیکه‌وه‌ بۆ یه‌کیکتر جیاوازه و ناگرێ وه‌ک ئه‌زموونیکی هاوشیوه‌ و یه‌کسان باس بکری، ئاواش ناتوانین باس له‌ زمانیکه‌ یه‌کگرتوو بۆ په‌یوه‌ندیی خۆشه‌ویستی بکه‌ین. ئه‌و زاراوانه‌ی بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ سوودیان لێ‌وه‌رده‌گرێ له‌ هه‌موو شوێنیک و له‌لایه‌ن هه‌موو چین و توێژه‌کانی کۆمه‌لگاوه‌ به‌یه‌کسانی و هاوواتایی به‌کارناه‌ینرێن و له‌ زمانی قسه‌کردنی پۆژانه‌شدا تیکه‌لێیه‌ک له‌ به‌کاره‌ینانی چه‌مکه‌کانی وه‌ک **خۆشه‌ویستی و عشق و چه‌زاییکردندا**

٦ بپروانه مانوئل کاستلز: عصر اطلاعات، ج. ٢، ت. حسن چاوشیان، طرح نو، تهران ١٣٨٠، ص: ٢٧٨.

ههستىپىدە كرى. زۆر جار ئەگەر لە كورپى كە بۆ يەكەمجار كچىك دەبينى و بەدلىتە، بېرسى: چى پرويدا؟ لەوانە يە يەكسەر بەو وەلامبىداتەو كە (عاشق) بوو. لەكاتىدا دواى توپىزىنەو يەكسى وردتر بۆمان دەردەكەوئىت ئەو وەلامە تەنبا زىادە پۆيىيەكى زمانىيە و هيجيتەر كە لە بەكارهينانى پۆژانەيدا زۆر دووبارە دەبىتەو. بۆيە بەپيويستى دەزانم ليرەدا هەندى چەمك و زاراو بەسەر بکەمەو كە وا پيويست دەكات لەم كتيبەدا و لەپەيوەست بە باسەكانىيەو دەستنيشانی ماناكانيان بکەين و سنوورى نيوانيان جيا بکەينەو. پەنگە ئەمەش كەمى لەماناى ئەو چەمکانەمان دور بختەو وەكئەو يە لەلایەن تاكەكانەو و لە ژيانى پۆژانەدا بەكار دەهينرين. دروستکردنى ئەم جياوازيەش پيويستە، چونكە دواجار زمانى توپىزىنەو لە زمانى پۆژانە جياوازه و پيويستيشە توپىزەر بتوانيت لەميانەى باسەكەيدا ماناى سەربەخۆ بۆ زاراوەكانى قابىل بىت، بەبى ئەو يە بەسەر خوينەردا بيانسەپينى.

بنەماى بۆچوونەكانى ناو ئەم كتيبە لەسەر چەمكى دامەزراو كە برىتيە لە خۆشەويستى وەك پەيوەنديەكى كۆمەلايەتى ئازادانەى نيوان دوو كەسى نير و مى. ئەم پەيوەنديە برىتيە لە يەكبوونىكى سۆزگەرايانەى بەهيز لەگەل كەسكى تردا و دەبىتە هۆكارى دروستبوونى پەيوەنديەكى كۆمەلايەتى پەسەندكراو كە تيايدا كەسى يەكەم هەموو وزەكانى خۆى بەكار دەهينى بۆ بەختەو وەركردنى كەسى دووهم و بە پيچەوانەشەو ۷. بە زمانى سۆسيۆلۆژيا ئەمبۆرە خۆشەويستىيە پييدەگوتري: خۆشەويستى رومانتيكى، كە تيايدا

۷ دكتور محمد عاطف غيث: قاموس علم الاجتماع. الهيئه المصريه العامه للكتاب،

۱۹۷۹، ص: ۲۷۳.

گونجانىكى دەروونى و كۆمەلايەتى ديتە ئاراو. خۆشەويستى رومانتيكى واتە ئەو پەيوەنديەى كە لە نيوان دوو كەسدا بەهوى گۆرپىنەو يە هەستيارى و سۆزى چوونىيەكەو دروستدەبىت. سۆزگۆرپىنەو و هەستيارى لە ئاست بەرامبەردا بنەماى پەيوەنديەكى كۆمەلايەتى پيكدەهينيت كە تيايدا دوو تاكەكەس لەسەر بنەماى هەلبژاردن و پەسەندکردنى يەكترەو وەكئەو يە كە بۆ خويان هەن، ژيانىكى جووتەكى دەستپيدەكەن، كە لە قوناغى حەزلىكردن و دەزگيرانداريدا وا دەردەكەوئىت، ژيانىكى ئايدىيالى و بەهەشتيانە بىت، بەلام لە قوناغەكانى پاشتردا ئەو ژيانە سىمايەكى واقىعيانەتر بەخويەو دەگرىت وەك پەيوەندى و دياردەيەك رەوتى خۆى لەچارچيوى كۆمەلايەتيانەى خويدا وەردەگرىت.

ئەگەرچى لە زمانى كورديدا و لەهەندى ناوچەدا هەست بە جياكارەيەك لە نيوان چەمكى حەزلىكردن و خۆشەويستى دەكرىت و ئەو يە يەكەميان دەلالەتە بۆ قوناغى پيش هاوسەرگيرى، بەلام تىكەليەكيش لە نيوان چەمكى خۆشەويستى و عەشقدا ديتە ئاراو، كە خۆ ليدەربازکردنى هەروا كاريكى ئاسان نى. ئەم باسەى ئيمە وا دەخوازيت هەر لەسەرەتاو جياوازيى لە نيوان ئەو چەمکانەدا بکەين و خالى جيابوونەو و پەيوەنديان دەستنيشان بکري و لەمەشدا پەنا بۆ هيج جۆرە پەهايىگەريەك نابريت و تەنبا دەمەوئىت زەمىنە بۆ باسك خۆش بکەم، كە تا ئىستا لەلاى ئيمە نەبۆتە بابەتيك بۆ خويندەو يەكى كۆمەلناسيانە. واتە ژيانى هەستەو وەرانەى ئيمە وەك وزەيەك بۆ دروستکردنى پەيوەنديى نيوان دوو مرقۇ، سەرنجى ئەوتوى توپىزەرانى رانەكيشاوه.

له سه ره تاوه ده مه ویت پرۆسه ی چه زلیکردن و په یوه ندیسی خوشه ویستی لیکدی جیا بکهینه وه و «ئاگاداری ئه وه بین چه زلیکردن و خوشه ویستی تیکه له بهیه کتر نه کهین. هه ر پیاویکی ئاسایی له زۆریه ی کاتدا چاوی به هه ر ژنئ ده که ویی چه زی لیده کا، هه ر ژنیکی به سه ر و سیماش که به لای پیاویدکا تیپه ر ده بییت، له هه ستیاری پیاوانه ی ئه ودا خرۆشان و جووله یه که به ریا ده کا، که ده بیته هۆی مه یل په یدا کردنی سرووشتیانه ی ئه و پیاوه به رامبه ر به و ئافره ته»^۸

من له م توێژینه وه یه دا **چه زلیکردن** به و پرۆسه تاکه که سییه پیناسه ده که م که هیچ مه رج نیه جه مه سه ری دووه می خۆی بدۆزیته وه و جووتی خۆی په یدا بکات، یان ده نگ و په یامی بگاته ئه ویت. ئه وه ئیمه یین وه که تاکه که س و له ئه نجامی کۆمه لئ هۆکاری ده روونی، فه سه له جی و ئۆرگانیه وه چه ز له که سیکی تر ده که یین و ئه و وزه یه ئاراسته ی ئه و که سه ده که یین که له بنه ما ده روونی، جه سه ته یی و ئۆرگانیه کانه وه سه رچاوه ده گریت. له چه زلیکردندا ئه ویت له ریگه ی کاریگه ریه تی بۆ سه ره سه ت و ده روونمان، مه یلیک له ئیمه دا ده جوڵینئ. پاشان ئه م کاریگه ریه ده بیته هۆی چالاککردن و به گه رخشتنی کیمیا ی جه سه ته مان و ئه مه ش له ئۆرگانیک ی ئیمه دا به رجه سه ته ده بییت و ئه و مه یله بزواوه ده کاته چه ز و ته مه ننایه که بۆ گه یشتن به و که سه یان نزیک بوونه وه لی. به لām هه ره که چۆن ئه م پرۆسه یه تاکه که سیانه و تاک جه مه سه ریا نه یه، ئاواش پرۆسه یه کی کاتییه و له میانه ی زه مه ندا هه مان ئه و چه زه ی ئاراسته ی که سیکی ترمان کردوه، بۆی هه یه که م ببیته وه و لاواز ببیت و دوا جار نه مینیت. بۆیه چه زلیکردن موغامه ره و سه ره رۆیه که له ئه نجامی ژیا نی پۆژانه و ئه و تیکه لی و دیداره کورتخایه نانه وه دروست

^۸ خوزه اورتگای گاست: **درباره عشق**، سه رچاوه ی پێشوو، ل: ۱۰۰-۱۰۱

ده بییت، که تاک ئه زمونیان ده کات و به پپی پێژه ی گه رمی و ساردی هۆکاره کان و کارلیکه کان، ده گۆریت. به شیکی ئه م گۆران و سارد بوونه وه یه له پرۆسه ی چه زلیکردندا ده گه رپته وه بۆ تیگچوونی په یوه ندی هاوکارانه ی نیوان هۆکاره ده روونی و جه سه ته یی و ئۆرگانیه کان، به شیکی ده گه رپته وه بۆ نه گه یشتنی په یام له ئیمه وه بۆ به رامبه ر و به شیکی هه ره زۆریشی ده گه رپته وه بۆ ئاراسته بوونی ووزه ی ده روونی، جه سه ته یی و ئۆرگانیک یانه ی ئیمه ی هه ستیار به ره و که سانی تر، به ره و ئه و که سانه ی به رده وام ده بنه بابه تی بۆ ئه وه ی چه زیان لیبکه یین. واته چه زلیکردن پرۆسه یه که به رده وام ئاراسته ده بییت به بیته وه ی بزانی به ره و (کئ) ئاراسته بووه و مه رجیش نیه ئه و که سه لیمانه وه نزیک بییت و بۆی هه یه بیژه ری ته له فزیۆن، ئه کته ری شاتۆ، یان هه ر مرقیکی ئاسایی بییت که به وینه ده یبینن. بۆیه ئیمه له ژیا نی پۆژانه ماندا و به پپی کاریگه ریه کانی دنیا ی ده ره وه و که سه کانیت بۆ سه رمان، بۆی هه یه چه ز له زیاد له که سیک بکه یین و له که سی جیاوازا شتی جیاوازه بییت بۆ ئیمه سه رنجراکیش بن و ووزه ی ده روونی، جه سه ته یی و ئۆرگانیک ی ئیمه بۆ خویان کیش بکه ن. به م مانایه ش چه زلیکردن پرۆسه یه کی کۆنترۆلنه کراوی تاکه که سانه یه، له گۆرانیکی به رده وامدایه و ته نیا له ئاستی جه سه ته ییدا په یوه ندیمان به که سه که ی تره وه دیاری ده کات و مه رجیش نیه ئه م په یوه ندیه ش یه کسان و له هه ردوولاوه بییت و ته نانه ت مه رجیش نییه به ریه که وتنی جه سه ته یی له نیواندا روو بدات، چونکه بۆی هه یه له و دیو جامی پاسیکه وه چه ز له و خانمه بکه یین که له ویستگای پاسه که دا نه رمه عاره ق له سه ر لیوه مه خمه لییه کانی نیشته وه، وه لی نه توانین هه رگیز ماچیان بکه یین!

حەزلىكردن لە كودەتايەكى پۇژانەيى دەچىت كە تايادا كەفوكووللى دەروونى، جەستەيى و ئورگانىيى ئىمە پىكەو دەمانخووشىن و دەيانەوئى سەرنجى ئەوئىتر بۇخۇمان پاكىشن، بەيئەوئى هېچ گەرانتىك هەبىت بۇ سەركەوتنى كودەتاكە. حەزلىكردن هەميشە لەسەر بنەمايەكى (ناواقىعيانە و خەيالانە) تەماشاكردنى ئەوئىترەو دەروستەبىت و پتر لەوئى ئەنجامى ئەزموون و ناسىنى بەرامبەر بىت، ئەنجامى سەرسووپمان و فەنتازىكردن و ئايدىيالىزەكردن بەرامبەرە لەناو زەيندا^۹.

خۆشەويستى، بە بۆچوونى ئىمە، بەپىچەوانەيى حەزلىكردنەو كودەتايە، بەلكو شۆرشىكە دىت تاكو لەم جىهانەو بەمانخاتە ئەو جىهانەو و كۆتايى بە ژيانى تاكجەمسەريمان دەهينىت و گۆرانىكى بنەبەر لە كۆى جىهانىنيماندا دروستەكات. ئەم شۆرشە خاوەن «هينىكى بەجوولە خەرە لە قوولايى بوونى ئىمەدا كە لەو قوولايىيەو دىتە بان، چىلكە و چەوئىلى بنەو دەهينىتە سەرى و لەبەر دەم چاوى ئەوانىتر و خۇماندا پروتەماندەكاتەو دەمانناسىنى^{۱۰}». بۆيە خۆشەويستى لە زۆر باردا پىگايەكى ياخييوونە و ئەو قوتابخانەيەيە كە دواچار فىرى شىتبوون و شەيدابوونمان دەكات و هەتا زياتریش تايادا بمىنەو، پتر لە جنوندا دەبينە پسپۆر. **خۆشەويستى نە كورتخايەنە و**

^۹ بپوانە پاشكۆى يەكەمى ئەم كتيبە بەتايبەتى ئەو شوئىنانەيى پەيوەندىيى بە چەمكى حەزلىكردنەو هەيە. پىويستە ئەوئەش بلىم: كە بۆى هەيە حەزلىكردن پىوسەيەكى دووكەسپىش بىت و لەسەر هەمان بنەما و هۆكارى دەروونى، جەستەيى و ئورگانىيەو بۇ ماوئەيەكى كاتى و لەسەر بناخەيەكى ناواقىعيانەو، دروست بىت. بەلام دواى ماوئەيەك هەردوو كەسەكە حەزەكانيان بەرامبەر بەيەكتر لاواز بىت و دواتر جەمسەرى حەزەكانيان بەرەو كەسانى جياواز ئاراستە بىت.

^{۱۰} ئورتگايى گاست، هەمان سەرچاوە، ل: ۹۴.

نە دادەمركىتەو، پاستە بلىسەيى نامىنىت وەللى ژىلەمۆكەيى هەر هەيە، تەنانەت بە داپرانى دوو كەسەكەش لە يەكترى. نە دووركەوتنەوئى جوگرافى و ئاوارەبوونى و لاتان و نە تىپەپىنى كات و تەمەن، ئەو ساتانەمان بىر دەبەنەو، كە ئىمە لە پوانگەيى دەرووبەردا وەك شىت و دىوانە تەماشاكردەكران و لە پوانگەيى خۆشمانەو ئەفەندار و مەست. بۆيە ئەگەر لە پىوسەيى حەزلىكردن ئارەبەيەكى زۆر لە كەسى چاوەروانەكراو هەن كە وزەيى حەزلىكردنەكەيان بەرەو ئاراستە دەبىت، ئەو لە خۆشەويستىدا يەك كەسى دەستىشانكراو هەيە كە بە هېچ كەسانىكى دى جىگەكەي پىرنايىتەو. خۆشەويستى بەو مانايە لە ژيانى تاكجەمسەريەو دەمانبات بۇ ژيانىكى جووتەكى و بوارى بەتەنيا مانەو شوئىنى خۆى چۆلدەكات بۇ پەيوەندىيەكى تايبەت و شەخسىي لەگەل لايەنەكەي تردا كە «دلسۆزى، هەستكردن بە دەروەستى، پىزگرتن و دانايى» دەبن بەبەشكى جىهانەكراو لەو پەيوەندىيە^{۱۱}. ئەم پەيوەندىيە كاتىيى نىيە و بەردەوامى وەردەگرى و دەبىتە پىوژەيەك لە نىوان دوو كەسدا و لە ئاستى سۆزگەرايانە، جەستەيى، مەعنەوى و عەقلىدا بەرجەستە دەبىت. لەم پوانگەيەشەو، مەوۆ لە بارودۆخى خۆشەويستىدا: «بەچاوىكى سۆزگەرايانەيى پۆزەتىقانه دەپوانى، كە تاكەكەس لە ناخى خۆيدا سەبارەت بە ئەوئىتر هەستى پىدەكات و ئەم هەستكردنەش پشتبەستووە بە ئەزموونى كەسى يەكەم سەبارەت بەوئى كە كەسى دووئەم پىويستىيەكانى ئەوئى وەدييەناو، يان ئەو چاوەروانىيەيى هەيە، ياخود ئومىد و وەهمىكى لەو بارەيەو هەيە كە

^{۱۱} لەو بارەيەو بپوانە اريك فروم: **هنر عشق ورزیدن**. ت: پورى سلگاني، انتشارات

مرواريد، ۱۳۸۰، لە لاپەرە ۳۹ بەدواوە.

کهسی دوهم نیازه‌کانی بهیئتیه دی»^{۱۲}. خوشه‌ویستی به پیچه‌وانه‌ی حه‌زلیک‌ردنه‌وه، له زۆره‌وه به‌ره‌و کهم، له خرۆشانیک‌ی به‌هیزه‌وه به‌ره‌و دامرکانه‌وه و له به‌رزاییه‌وه به‌ره‌و نزم، نایه‌ت. خوشه‌ویستی له کهمه‌وه به‌ره‌و زۆر، له لاوازه‌وه به‌ره‌و به‌هیزی، له نزماییه‌وه به‌ره‌و هه‌لچوون ری‌ده‌کات. خوشه‌ویستی په‌یوه‌ندییه‌که به‌به‌شداربوونی ئیختیارینه‌ی دووکه‌س دروستده‌کریت، بریتیه له پاشه‌که‌وتکردنی هاوبه‌شی دوو کهس له یه‌ک بانکدا و په‌یوه‌ندییه‌کی واقعیانه‌یه و پره له ململانی له پیناوی ژیانیک‌دا، که ده‌مانکاته هاوبه‌شی به‌خته‌وه‌ری و ئازاره‌کان و له شیوازیکی نه‌رگسیانه‌ی ژیانکردنه‌وه ئاراسته‌مان ده‌کات بۆ ژیانیک‌ی ئه‌خلاقیه‌وه ته‌نانه‌ت بۆ شیوازیکی ژیان که بی‌ته په‌ناگه بۆ کهسانی تریش. ئه‌گه‌ر له پرۆسه‌ی حه‌زلیک‌کردندا نیرهر تاکه‌که‌سه و وه‌رگر هه‌مووان و هه‌یچکه‌س، ئه‌وه له په‌یوه‌ندیی خوشه‌ویستیدا نیرهر له هه‌مان کاتیشدا وه‌رگره و وه‌رگریش نیرهر. خوشه‌ویستی له‌نیوان ئه‌م وه‌رگریش و ناردرنه‌وه‌یه‌دا، له‌نیوان ئه‌م به‌خشین و به‌خشینه‌وه‌یه‌دا دروستده‌بی‌ت و دروستمان ده‌کا. ئه‌گه‌ر له میانه‌ی ژیان‌ی پۆژانه‌دا تاکه‌که‌س بۆی هه‌بی‌ت حه‌ز له چه‌ندین کهسانی تر بکات و له‌هه‌موو حه‌زلیک‌کردنه‌وه‌یه‌کیشدا بری وزه له ده‌ست بدات، ئه‌وه به‌بۆچوونی من بۆی هه‌یه تاکه یه‌ک په‌یوه‌ندیی خوشه‌ویستی له هه‌موو ته‌مه‌ندا به‌س بی‌ت بۆئوه‌ی پرمانکات له وزه‌ی به‌رده‌وامی و تازه‌بوونه‌وه.

ئه‌وه خوشه‌ویستییه‌ی من له‌م کتیبه‌دا ده‌یکه‌مه‌ بابیه‌تی ئاخوتن و توژیینه‌وه، هه‌موو جۆره‌کانی خوشه‌ویستی نییه، به‌لکو ئه‌و جۆره‌یه له

^{۱۲} جولوس گولد، ولیام ل. کولب: *فرهنگ علوم اجتماعی*. ویراستار: محمد ج. مازندرانی، انتشارات مازیار، تهران ۱۳۷۶، ل: ۵۸۶ (به‌که‌می ده‌ستکارییه‌وه).

خوشه‌ویستی که تیایدا دوو مرۆڤ له ریگه‌ی وه‌پرووخستنی کۆمه‌لای هه‌ستیاری و که‌فوکۆلی ده‌روونی پیکه‌وه گری‌دراوه‌وه، په‌یوه‌ندیی له‌گه‌ل یه‌ک‌تردا ده‌به‌ستن و تیکه‌لبوونی جه‌ستییه له‌ نیوانیاندا پرو ده‌دات. به‌ واتایه‌کی تر، ئه‌و خوشه‌ویستییه‌ی لی‌رده‌دا قسانی له‌باره‌وه ده‌که‌ین، په‌یوه‌ندییه‌کی کۆمه‌لایه‌تیانه‌ی مرۆڤی ئاساییه، نه‌ک خوشه‌ویستی شاعیران و نووسه‌ران و ناو ده‌قه ئه‌ده‌بییه‌کان.

هه‌رچی سه‌باره‌ت به‌ چه‌مکی سی‌هه‌مه، ئه‌وه ده‌قه‌کان ۱۳ و قسه و باسی توژی‌ه‌ران له باسکردنی عه‌شقه‌دا، له‌سه‌ر ئه‌وه کۆکن، که سیماییه‌کی ئاسمانی به‌م چه‌مکه‌ بیه‌خشن له هه‌ول‌دانی مرۆڤدا بۆ گه‌یشتن به‌ که‌مال^{۱۴}. هه‌رچی وشه‌ی (عه‌شق = esq) له ناوی پروه‌کی (عه‌شه‌قه)

۱۳ بۆ نمونه‌ی بپروانه ئه‌م دوو سه‌رچاوه‌یه‌ی خواره‌وه:

- فرزانه‌ نیکوکاری، *سه‌ روایت از حکایت عشق*، کتابخانه‌ طهوری، تهران ۱۳۷۲، که ده‌قی ئه‌م نووسه‌رانه له‌خۆی ده‌گری: شیخ شهاب الدین سه‌روردی: *(فی حقیقه‌ العشق)*، خواجه عبدالله انصاری: *(در مقالات عقل و عشق)*، محمد بن یحیی سبک‌نیشابوری: *(حُسن و دل)*.

- شیخ نجم الدین رازی، *رساله‌ عشق و عقل*، به‌ اهتمام و تصحیح تقی تفضلی، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی، تهران، ۱۳۸۱.

۱۴ له‌م باره‌یه‌وه بپروانه:

- جلال ستاری، *عشق صوفیانه*، نشر مرکز، تهران ۱۳۸۲، ل: ۳۴ و به‌ره‌و دوا.

- کاظم محمدی، ابن عربی *(بزرگ عالم عرفان نغری متوفی به سال ۶۲۸ق)*، سازمان چاپ و انتشارات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تهران ۱۳۸۱، ل: ۹۹-۱۰۴.